

MAX BLECHER

A ló

A ló büszkeségét szénában méri
 Jön egy ösvényen hajsza a napfényben
 A földből tűnik elő elszakad a földtől
 A földpelyhek ott szállongnak patája alatt
 Ahogy vászon libegne csak
 A napárbocon
 Sörénye hullámszik legyező az égen
 A ló egy nő aki vízből van
 Egy felhőkeblű kámea
 S a mozdulatai oly valóságosak
 Akár az agyba tépő karmok
 Zászló a halál kifakult álmában
 Sziget a délelőttben fagyos örület
 Egy csepp higany a szőnyegen
 Belép a ló kilép a ló
 És a gyümölcsöktől roskadozó fák között
 Égboltfülekkel
 S verébfülbevalókkal
 Elindul a ló világot látni

Örökkévalóság

A lépteink tudják mi lakik bennünk
 Testünk az eget sétáltatja
 A vihar húsdarabokat potyogtat el
 Egyre gyöngébb egyre enyhébb
 Kéken kezdődik e földi táj
 De van egy másik, bosszúálló kezdet is
 Az elvágott ujjaké
 Nézd a nőt ahogy gurul

Orfikus napi teendők

Mint egy orsó, olyan
És saját ágyékának rajzát
A folyók torkolatán hagyja emlékül.

Járás

Előbbre lépek egyre s meghal a lépteim árnyéka
Így hal meg egy sötétségből gyúrt üstökös pályája
Nyomomban az aszfalt elnyel
Mindent ami voltam s amit gondoltam
Igazi bűvész ahogy
Eltünteti életem
Szabályos ez a házsor
Az utcán amelyik mégiscsak
Jelenthetne valamit
És fent jelentéktelen lépteim fölött
Az égbolt színtelen és szagtalan és hústalan
Lehunyt szemmel járok egy fekete dobozban
Nyitott szemmel járok egy hófehér dobozban
S bárhogy igyekszem megérteni mindezt
Súlyos kalapácsok zúzzák szét a gondolataim

Menazséria

Kutyád vagyok, bőröm rojtokban lóg rólam
Fogaim vad kardok – haraplak, ugatlak
Kígyód vagyok, és épp kísérteni jöttem
A nap lesz az alma, mellyel megmérgezlek
Orrszarvú vagyok, bohócruhában
Zsonglőrködöm neked, csak hogy nevesz
Zsiráf vagyok. Kiugró nagybetű
A nappal szövegében, olvass el.
Sas vagyok, beröpülök az alkonyatba
Csőrömben a szívem, mint egy lámpa, ég.

Groteszk vers

I

A zöld katona, aki a holdban lakik, nyálfonálon küld le néha ezt-azt nekem. Van úgy, hogy egy narancsot, máskor petrezselyemzöldet (saját szakállából tépdesi), néha pedig az óráját, amelyiken világítanak a számok. Az óra a tenger mélyére hull, és olyan vadul ver, hogy széttöri a hullámokat (a hajók vitorláit ilyenkor széthasadnak, mint a pukkantók).

Délutánonként a gyerekek sárkányokat eregetnek, kezükben ott a zöld nyálfonál vége. De nekik nem küld semmit a zöld katona, sem borzokat, sem szárított füget.

II

Egy vízigramofonon sűrűn csöppennek a hangjegyek a lisztangyalok lisztkürtökön játszanak miközben az elefántom felgöngyölte ormányát egy végtelen spirálba és nincs pont nincsen vessző kiszakadt az ablak is a falból s világgá ment sebaj jó utat íme rajzolok egy másik ablakot.

Balázs Imre József fordításai